

der hverken kan være Spørgsmaal om Anvendelse af den egentlige Tyvsstraf eller om Anvendelse af den mildere Straf i § 234, medmindre Gjenstanden har en Pengeværdi; thi kan Gjenstanden ikke ansættes til en saadan Værdi, saa kan hverken § 233 eller § 234 anvendes. Det vilde virkelig være det fuldstændigste Vanvid, hvis Noget vilde indlede Undersøgelse i Anledning af, at En havde borttaget saadanne Ting, der enten falde sammen med det, som den ærede Rigsdagsgmand fremhævede, eller som nærme sig Noget dertil. Netop denne Bemærkning gjør, at jeg har Haab om, at den ærede Rigsdagsgmand vil erkjende, at der ikke kan opstaae nogen Fare af, at Ordet „betydeligere“ gaaer ud. Jeg skal udtale den Overbeviisning, at saaledes som Domstolene anvende den Bestemmelse, der indholdes i § 234, og som allerede staaer i den tidligere Lovgivning, har dens Anvendelse været saa human, at man kan være vis paa, at der under Fortsættelsen af denne Praxis ikke vil finde nogen Ulempe Sted ved at vedtage Forslaget om at lade Ordet „betydeligere“ gaae ud, saaledes at de omhandlede Forhold derved skulde komme ind under § 234. Netop de Tilfælde, som den ærede Rigsdagsgmand har havt for Øie, ville fremdeles blive anseete for at være af den Bessaffenhed, at der ikke kan være Spørgsmaal om herfor at tiltale eller foretage det Mindste imod den Paagjældende. Paa Grund af de forskjellige Vindringsforslag, som jeg har stillet til Straffeloven, tør jeg vistnok være den Overbeviisning, at man fra enhver Side vil erkjende, at det, som jeg har arbejdet for, i det Væsentligste har været, at de, der komme til at gjøre sig skyldige i mindre Eiendomsindgreb eller lignende Forhold, som kræve mindre Strengbed, skulde ansees med stor Mildhed, og det er ogsaa med denne Overbeviisning om min hele Opfattelse af dette Forhold, at jeg tør haabe, at Thinget vil lade Ordet „betydeligere“ udgaae, og at den ærede Rigsdagsgmand for Svendborg Amts 6te Valgkreds ikke vil modsætte sig det.

Bille: Det er blot en enkelt kort Oplysning, som jeg skal tillade mig at give med Hensyn til de Udtalelser, der ere komne frem an-

gaaende Vindringsforslaget under Nr. 24. Det beroer paa en fuldstændig Feiltagelse, dersom man antager, at der i noget stort Antal af de Presse- eller Injuriefager, som anlægges af Private, fældes Dom efter Loven af 3die Januar 1851 § 9 første Membrum, der nu svarer til § 216 i Straffelovudkastet. I Virkeligheden er Forholdet det, at der kun i aldeles enkelte og i Tal forsvindende Tilfælde dømmes efter første Membrum af denne Paragraph, altsaa efter, hvad der svarer til § 216 her, medens saagodt som alle Pressesager falde ind under samme Paragraphs andet Membrum, svarende til nærværende Udkasts § 217. For mit eget Vedkommende er jeg, skjøndt jeg har havt ikke saa ganske saa Sager af denne Art, ikke isjand til at erindre, at der i noget Tilfælde er overgaaet mig nogen Dom, der støtter sig til første Membrum i § 9 af Loven af 3die Januar 1851. Derimod kan jeg fra de aller sidste Dage erindre et Exempel, hvor der er blevet dømt i Henhold til første Membrum af Loven af 3die Januar 1851 § 9, og da det er en Sag, som er ganske karakteristisk, troer jeg at turde omtale den her. Sæxten Bønder og mindre Landeieendomsbesiddere i et Sogn nærved Kjøbenhavn havde indgivet en skriftlig Klage over den militære Cassationscommission og deri brugt forskjellige Udtryk, der syntes at indeholde den Opfattelse, at Cassationscommissionen ikke var gaaet retfærdig tilværts, og at den i sine forskjellige Bestemmelser havde ladet sig lede af mere eller mindre urene Hensyn. Disse 16 Mænd, af hvilke ikke en eneste havde det Mindste at bebrejde sig i Retningen af at være Redacteur, ere nylig blevne dømt i Henhold til Loven af 3die Januar 1851 § 9 første Membrum, og der er for Enhver af dem blevet fastsat en Mulct af 30 Rigsdaler. Jeg tvivler ikke om, at denne Straf af 30 Rigsdaler allerede er ret spøkelig for disse Mænd, men allerede efter selve Presseloven vilde det Minimum, hvortil de kunde have været dømt for en lignende trykt Klage, været 100 Rigsdaler. Det vilde nu ganske vist være en meget ubillig og haard Bestemmelse ligeoverfor disse Mænd, selv om de havde havt fuldstændig Uret i den Klage, som de have fremsført, at de for at have ladet